

odvolatelky nelze přisvědčiti. Výživné soudním usnesením určené a budoucně dospívající, promlčuje se ve třech letech po splatnosti a jen výživné za určitou dobu přiznané, promlčuje se v době třicetileté. Jen v takovém případě jde o závazek rozsouzený.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Názor odvolacího soudu, že výživné určené soudním rozsudkem neb usnesením a b u d o u c n ě dospívající promlčuje se v době tříleté po splatnosti a že se jen výživné, které bylo již v době rozsudku neb usnesení splatné, promlčuje se v době třiceti let, jest správným a má úplnou oporu v zákoně (§ 1480 a nařízení min. sprav. ze dne 21. července 1858 č. 105 ř. z.).

Čís. 12584.

Nepřípustným jest mezitímní určovací návrh, jímž se má určití právo nebo právní poměr, o němž musí býti rozhodnuto již k žalobě. Rovněž nepřípustným jest mezitímní určovací návrh, jímž se požaduje rozhodnutí o budoucích poměrech, ve kterých ani nemusí jíti o strany rozepře.

(Rozh. ze dne 5. května 1933, Rv I 2288/31.)

Československé státní dráhy vybraly od postupitelky žalující firmy zdržné 80 Kč. V řízení o žalobě proti dráze o zaplacení 80 Kč vnesla žalobkyně mezitímní určovací návrh, že žalované nepřísluší právo vybírat v obdobných případech zdržné na základě čl. 62 § 4 př. řádu ani doplňujícího ustanovení k tomu článku s odvoláním se na vládní nařízení čís. 95/1930 sb. z. a n. a ocenila zájem na zjištění na 500 Kč. Procesní soud první stolice I. zjistil, že žalované dráze nepřísluší právo vybírat zdržné, II. uznal žalovanou povinnou zaplatiti žalobkyni 80 Kč. O d v o l a c í s o u d I. odmítl odvolání žalované z rozsudku prvního soudu, pokud jím byla žalovaná odsouzena k zaplacení 80 Kč; II. vyhověl odvolání žalované z odstavce I. rozsudku prvního soudu a změnou rozsudku prvního soudu uznal právem, že žalované přísluší vybírat zdržné.

N e j v y š š í s o u d k dovolání žalobkyně zrušil napadený rozsudek v odstavci II., jakož i rozsudek soudu první stolice v odstavci I. a odmítl mezitímní určovací návrh žalobkyně.

D ů v o d y:

Mezitímní zjišťovací návrh, má-li býti potřebným určití právo, neb právní poměr, musí přesahovati rámec základního sporu, právo, které se má zjistiti, nesmí se vyčerpávati v nároku žalobou uplatňovaném, neboť jinak by nebylo zapotřebí, by se zjišťovalo. Důsledkem toho jest zbytečný a tím také nepřípustný mezitímní zjišťovací návrh, jímž se má

určiti právo nebo právní poměr, o němž musí býti již k žalobě rozhodnuto. V souzeném případě vyčerpává a kryje se mezitímní zjišťovací návrh, že žalované straně nepřísluší právo vybíratí zdržné s odvoláním se na vládní nařízení čís. 95 sb. z. a n. z r. 1930 a na základě § 4 čl. 62 ž. př. řádu a na základě doplňujícího ustanovení V k tomuto článku vydaného, s návrhem žalobou uplatněným na plnění a důsledkem toho jest zbytečným a podle ustanovení § 236 c. ř. s. nepřipustným a bylo jej odmítnouti, což se mělo státi již soudem první stolice. Pokud pak byl učiněn mezitímní zjišťovací návrh, že žalovanému nepřísluší v obdobných případech vybíratí zdržné, požaduje se rozhodnutí o budoucích poměrech, ve kterých nemusí jíti ani o strany ve sporu jsoucí, vlastně žádá se takovým způsobem na nejvyšším soudu posudek v otázce právě nadhozené, k čemuž však nejvyšší soud není povolán, a nelze toho účelu docíliti ani vyumělkovaným obcházením předpisů procesního práva, jakž se činí právě v souzeném případě.

Čís. 12585.

Nejvyšší soud není oprávněn promíjeti, rušiti nebo snižovati tresty pro svévoli, jež byly pravoplatně uloženy.

Předpis § 6 zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n., vztahuje se na pořádkové tresty a na pokuty podle §§ 220 a 512 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 5. května 1933, Rv I 360/33/2.)

Usnesením ze dne 4. března 1933, Rv I 360/33/1 odmítl Nejvyšší soud žalobcovu dovolání a uložil žalobcovu právnímu zástupci pro svévoli pokutu 1.000 Kč. Žádosti žalobcova právního zástupce, by mu byla pokuta pro svévoli odepsána neb alespoň zmírněna, Nejvyšší soud usnesením ze dne 5. května 1933, Rv I 360/33/2 nevyhověl.

Důvody:

Nejvyššímu soudu nebylo propůjčeno ani civilním soudním řádem ani jiným zákonem oprávnění promíjeti, rušiti nebo snižovati tresty pro svévoli, jež byly pravoplatně uloženy podle §§ 512, 220 c. ř. s. a § 6 zák. čís. 31/1929 sb. z. a n. (srov. nález 9860 sb. n. s.).

Předpis § 6 zákona ze dne 21. března 1929 čís. 31 sb. z. a n. vztahuje se na pořádkové tresty a pokuty, které mohou býti uloženy podle zákonů o řízení před soudy (vůbec), byly-li zákony, stanovící tyto tresty a pokuty, vydány před 28. říjnem 1918. Ačkoliv zákon čís. 31/1929 podle svého nadpisu mění a doplňuje trestní zákony a trestní řády, neomezuje se ve skutečnosti na obor práva a řádu trestního, neboť již hlava I. podle nadpisu obsahuje změny a doplňky trestních a kárných zákonů vůbec a též doslov § 6 mluví o zákonech o řízení před soudy, aniž by se omezoval na řízení před soudy trestními. Že tomu tak, plyne i z § 7, kdež se mění i výše kárných trestů ve stavovském kárném řízení proti advokátům a notářům, ač tyto kárné tresty nejsou v trestním řádě stanoveny.